

קִבְּץ

תוֹךְ הַנִּחַל

דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים, מְעוֹרְרִים מְעִירִים וּמְחַזְּקִים, אֲשֶׁר מִתּוֹךְ
הַנִּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר חֲכָמָה נוֹבְעִים, לְהַחֲיֹת נַפְשׁ כָּל חַי וּמְשֵׁם יִשְׁקוֹן
הַעֲדָרִים, לְהַתְּחַזֵּק בְּעִבּוּדַת הַבוּרָא בְּכָל דְּרָגָה שִׁיְהִיו נִמְצָאִים

אֲשֶׁר נֶאֱמְרוּ עַל יְדֵי

מֶרֶן מוֹהֲרָא "ש" שְׁלִיט"א

בְּסַעֲדָה שְׁלִישִׁית שֶׁבֶת פְּרָשַׁת בֵּא ה'תשע"ד

מְצַרְף: 'שִׁיחוֹת מוֹהֲרָא "ש" לְפְרָשַׁת בֵּא

יְצֵא לְאוֹר עֶרֶב שֶׁבֶת קֹדֶשׁ פְּרָשַׁת בֵּא תשע"ה

עַל יְדֵי תַלְמִידֵי מְתִיבְתָא 'הֵיכַל הַקֹּדֶשׁ' חֲסִידֵי בְּרֶסֶלַב

עִיר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכֵב"א

הכתבת להשיג את הקונטרס הקדוש הזה
וכל ספרי אדמו"ר מוהר"ן מברסלב זי"ע
וספרי תלמידיו הקדושים:

בארץ ישראל

יבנאל עיר ברסלב

גליל.

בארצות הברית

מתיבתא היכל הקדוש

Mesifta Heichal Hakodesh

1129 – 42nd Street

Brooklyn N.Y. 11219

ניתן לקבל את הגליון מידי שבוע באמצעות הדוא"ל
breslovinternational@gmail.com

סְעֵדָה שְׁלִישִׁית פְּרָשֶׁת בֵּא תִשַׁע ד'

מְאֹמֵר

לְאוֹת עַל יָדֶךָ וּלְזִכְרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ

בְּסֵעֵדָה שְׁלִישִׁית, סְעֵדַת רַעְוָא דְרַעְוִין, דְּבַר מוֹהֲרָא "ש נ"י דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאוֹת

מְאֹד עַל פִּי דְּבָרֵי רַבְנּוּ ז"ל בְּלִקְוֵי מוֹהֲרָא חֶלֶק א' סִימָן ג"ד הַמְדַּבֵּר מְזַכְרוֹן

בְּעֵלְמָא דְאֵתִי, וּמְמַדַּת טוֹב עֵין, עֵין שָׁם.

צְרִיכִין לְשַׁמֵּר מְאֹד אֶת הַזִּכְרוֹן

פְּתַח וְאָמַר מוֹהֲרָא "ש נ"י, רַבְנּוּ ז"ל אוֹמֵר, (מוֹהֲרָא "ש נ"י חֲזַר בְּקִצּוֹר

עַל כַּמָּה נִקְדוּת שְׁבִתוֹרָה זוֹ שֶׁל רַבְנּוּ ז"ל). כִּי צְרִיכִין לְשַׁמֵּר מְאֹד אֶת

הַזִּכְרוֹן, שְׁלֹא יִפּוֹל לְשִׁכְחָה, בְּחִינַת מִיתַת הַלֵּב, וְעַקֵּר הַזִּכְרוֹן

הוּא לְזִכּוֹר תְּמִיד בְּעֵלְמָא דְאֵתִי, שְׁלֹא יִהְיֶה בְּדַעְתּוֹ, חֵס וְשְׁלוֹם,

שְׂאִין עוֹלָם אֶלָּא אַחַד, וְעַל יְדֵי מָה שְׂמַדְבֵּק מִחֲשַׁבְתּוֹ בְּעֵלְמָא

דְּאֵתִי, עַל יְדֵי זֶה נַעֲשֶׂה יַחֲוֹד ה' אֱלֹקֵי וְכוּ', וְכֹדֵי לְשַׁמֵּר הַזִּכְרוֹן,

צְרִיךְ לְשַׁמֵּר אֶת עֲצָמוֹ שְׁלֹא יִפּוֹל לְבְּחִינַת רַע עֵין, לְבְּחִינַת מִיתַת

הַלֵּב, כִּי עַקֵּר הַזִּכְרוֹן תּוֹלָה בְּעֵין, בְּבְּחִינַת (שְׁמוֹת יג): "וּלְזִכְרוֹן בֵּין

עֵינֶיךָ", כִּי הַשִּׁכְחָה בָּא עַל יְדֵי רַע עֵין, עַל יְדֵי מִיתַת הַלֵּב,

בְּבְּחִינַת (תְּהִלִּים לא): "נִשְׁכַּחְתִּי כְּמַת מֵלֵב", כִּי רַע עֵין וּמִיתַת הַלֵּב

הם בחינה אחת, כי שוריינא דעינא בלבא תליא (עבודה זרה כח ע"ב)
וכו', עין שם כל זה בדברי רבנו ז"ל.

רוחניות אלקות השרויה בתוך כל פרטי עולם הזה
והסביר מוהר"א ש"נ"י, כי הנה עקר עבודת האדם בזה העולם,
לזכות למדת הזכרון, הינו לזכר תמיד מהשם יתברך בכל אשר
הוא עושה, שזה נקרא "זכרון בעלמא דאתי", זכרון בעולם
הבא, שלא יהיה בדעתו, שאין עולם אלא אחד, חס ושלום, רק
יזכר היטב שיש עולם הבא, שהיא רוחניות אלקותו יתברך,
השרויה בתוך כל פרט של עולם הזה, שזה פרושו של "עולם
הבא", הינו עולם הבא כאן למטה בעולם הזה, וכמוכא בכתבי
האריז"ל (עץ חיים שער ט"ו פרק ה'). אבל מחמת שאדם נתון כאן
בעולם הזה, שהוא עולם הגשמי, ומסבב עם גשמיות
וחמירות, קל מאד לשכח מעולם הבא, ולעשות תכלית ועקר
מן הגשמיות, ולחשב שאין עולם אלא אחד, חס ושלום, ולכן
עקר עבודתו להסתכל להלן מן הגשמיות והחמירות, ולזכר
תמיד בעולם הבא, הינו באלקותו יתברך השרויה בתוך כל
פרט ופרט של הבריאה, ולקשר כל מעשיו דבוריו ומחשבותיו
אל השם יתברך, וזה נקרא "זכרון בעלמא דאתי", הינו זכרון

ברוחניות אלקותו יתברך, שהוא עולם הבא כאן למטה בעולם הזה, ורק זה מכנה בשם "זכרון" באמת.

זכרונו יתברך אינו מש מלפני עיניו

אבל עקר זכרון זה תלוי בתקון העינים, כי זכרון קשור לעינים, וכמו שכתוב (שמות יג): ולזכרון בין עיניך, הינו שתהיה לאדם מדת "טוב עין", ויסתכל על הטוב שיש בכל דבר, שהוא אלקותו יתברך השורה בכל דבר, וכמו שכתוב (תהלים קמה): "טוב ה' לכל", וכן יסתכל על הטוב שיש בכל יהודי, שהן הנקודות טובות שיש בו, ועל אלקותו יתברך השרוי בתוכו, ועל ידי מדת "טוב עין", יזכה לזכרון בעלמא דאתי, הינו לזכר ממנו יתברך תמיד, שהרי הרגיל עצמו להסתכל על הטוב שיש בכל דבר, שהוא אלקותו יתברך שיש בכל דבר, וזכרונו יתברך אינו מש מלפני עיניו, מה שאין כן אדם שיש לו מדת "רע עין" חס ושלום, ומסתכל על הרע והחסרון שיש בכל דבר, ועינו רעה בשל אחרים, ומקנא בהם, וחומס אותם, וכן מפקיר עיניו להסתכל על דברים רעים ואסורים חס ושלום, בזה נופל למדת השכחה, שהיא מיתת הלב, וכמו שכתוב (תהלים לא): "נשכחתי כמת מלב", וקשה לו מאד לזכר בעלמא דאתי, כי נדמה לו

שְׁשָׁקוּעַ בְּעוֹלָם הַגִּשְׁמִי, וְאַלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ רְחוּק מִמְּנוּ מְאֹד, וְעַל
 בֶּן צְרִיכִים לְעִבּוּד מְאֹד עַל מֵדַת "טוֹב עֵינַי", וּלְכוּן רְאוּת עֵינָיו
 עַל הַטוֹב שֵׁישׁ בְּכָל דְּבַר, וְכֵן לְהִסְתַּכֵּל רַק עַל דְּבָרִים טוֹבִים
 וּטְהוּרִים, וְאִזּוּ יִזְכֶּה לְזַכְרוֹן טוֹב וּבְרוּר, לְזַכֵּר בְּעֵלְמָא דְאַתִּי
 תְּמִיד, וְלְזַכֵּר מְאַלְקוּתוֹ יִתְבָּרַךְ, וְטוֹב לוֹ בְּזֶה וּבְכַפָּא לְנִצְחָא, אֲשֶׁרִי
 לוֹ וְאֲשֶׁרִי חֵלְקוֹ.

הַקָּשֶׁר בֵּין מְצוֹת תְּפִלִּין לִיצִיאַת מִצְרַיִם

וְקָשֶׁר מוֹהֲרָא"ש נ"י הָעֵנִינַן הַנ"ל לְפִרְשַׁת הַשָּׁבוּעַ בְּקָשֶׁר נוֹרָא
 וְנִפְלָא, כִּי הֵנָּה מִיד בִּיצִיאַת מִצְרַיִם נִתְּנָה לְנִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל מְצוֹת
 תְּפִלִּין, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת יג): וְהָיָה לָךְ לְאוֹת עַל יָדְךָ וּלְזַכְרוֹן
 בֵּין עֵינֶיךָ לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת ה' בְּפִיךָ כִּי בְּיַד חֲזָקָה הוֹצִיאָךְ ה'
 מִמִּצְרַיִם. וְאֵיתָא בַּמְדָּרָשׁ (מוֹכָא בְּדַבְרֵי הַגָּר"א), שֶׁבְּלִיל פְּסַח, מְחַצּוֹת
 לִילָה וְאֵילָךְ, עַד שֵׁיצִאֵנוּ מִמִּצְרַיִם לְפָנֹת בְּקָר, עָסְקוּ נִשְׁמוֹת
 יִשְׂרָאֵל בְּתַקּוּן עֲשִׂית תְּפִלִּין, מִן הָעוֹרוֹת שֶׁל הַצֶּאֱן שֶׁהַקְּרִיבוּ
 לְקַרְבָּן פְּסַח. וְהֵנָּה יֵשׁ לְהַבִּין מֵהוּ הַקָּשֶׁר וְהַהֲמָשָׁךְ שֶׁל מְצוֹת
 תְּפִלִּין לִיצִיאַת מִצְרַיִם, וְלָמָּה דִּיקָא אִזּוּ נִצְטוּוּ בְּמַצָּנָה זֹאת?
 וְהֵנָּה לְפִי דְבַרֵי רַבְּנוּ ז"ל הַנ"ל מוֹכֵן הָעֵנִינַן מְאֹד, כִּי בִיצִיאַת
 מִצְרַיִם, נִתְקַרְבוּ נִשְׁמוֹת יִשְׂרָאֵל אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְנִלְקַחוּ לְגוֹי

קדוּשׁ לַהֲשֵׁם יִתְבָּרַךְ, וּכְמוֹ שְׁכַתּוֹב (דְּבָרִים ד'): "לְבוֹא לְקַחְתָּ לּוֹ גוֹי מִקְרֵב גוֹי" וְגו', וְרָצָה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׂיִהְיֶה זְכוֹר עַלְמָא דְאִתִּי קָשׁוּר בְּדַעְתָּם שֶׁל יִשְׂרָאֵל תָּמִיד, שְׁתִּהְיֶה לָּהֶם מִדַּת עֵין טוֹבָה, לְהִסְתַּכַּל עַל הַטּוֹב שֶׁישׁ בְּכָל דְּבָר, וּלְזַכֵּר אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִכָּל דְּבָר. וְלָכֵן צָוָה אוֹתָם עַל מִצְוֹת תְּפִלִּין, שְׁסַגְּלָתָהּ לְקַבֵּעַ זְכוֹרֵן זֶה בְּלִבָּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, וּכְמוֹ שְׁכַתּוֹב וְהָיָה לָךְ לְאוֹת עַל יָדֶךָ וּלְזַכְרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ, שֶׁעַל יְדֵי הַתְּפִלִּין הַקְּדוּשׁוֹת, יִהְיֶה זְכוֹרֵן זֶה נִקְבָּע בְּדַעְתָּן שֶׁל יִשְׂרָאֵל, כִּי עַל יְדֵי שְׂיַנְיָחוּ אֶת הַתְּפִלִּין, הָעֲשׂוּיֹת מֵעוֹר בְּהֵמָה, שֶׁהִיא תְּכָלִית הַגְּשָׁמִיּוֹת וְהַחֲמִרִיּוֹת, וְאָף עַל פִּי כֵן כְּתוּבוֹת עָלֶיהֶן אֲרַבְּעַת הַפְּרָשׁוֹת שֶׁל אֲמוּנָה, שֶׁהֵן: קֹדֶשׁ, וְהָיָה כִּי יִבְיָאָךָ, שְׁמַע, וְהָיָה אִם שָׁמוּעַ, עַל יְדֵי זֶה יִהְיֶה נִקְבָּע בְּלִבָּן זְכוֹרֵן שֶׁל עַלְמָא דְאִתִּי, לְזַכֵּר אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבָּרַךְ בְּכָל מַעֲשֵׂיהֶם הַגְּשָׁמִיִּים, וְיִזְכְּרוּ תָּמִיד מֵהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכָל אֲשֶׁר יִפְנוּ.

עַל יְדֵי תְּפִלִּין זוֹכִים לְזַכְרוֹן בְּעַלְמָא דְאִתִּי

וְזֶהוּ וְהָיָה לָךְ לְאוֹת עַל יָדֶךָ - וְאַחַר כֵּן - וּלְזַכְרוֹן בֵּין עֵינֶיךָ. כִּי מִתְחַלָּה צְרִיכִים לְתַקֵּן הַיְדִים, וּלְקַשֵּׁר כָּל מַעֲשֵׂה יְדָיו אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, כִּי הַדְּבָר הָרֵאשׁוֹן הוּא לְזַכּוֹת לְמַדַּת "טוֹב עֵין",

וּלְרֵאוֹת הַטּוֹב שֵׁישׁ בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל, הוּא לְהִזְהַר מְאֹד
 בְּמִמוֹן חֲבֵרוֹ, וְלֹא לִנְגֹעַ בְּיָדוֹ בְּמָה שֶׁאֵינוֹ שֵׁיף אֵלָיו, כִּי הַגּוֹנֵב
 וְהַחוֹמֵס אֶת מֵה שֶׁשֵׁיף חֲבֵרוֹ, סִימָן שֵׁישׁ בּוֹ מֵדַת "רַע עֵינַי",
 שֶׁעֵינוֹ רָעָה כָּל כֶּף בְּאַחֲרֵים, עַד שֶׁמִּתִּיר לְעֲצָמוֹ לִגְנוֹב וְלַחֲמֵס
 מֵהֶם, וְאִישׁ כְּזֶה אֵינוֹ יָכוֹל לָבוֹא לְיָדַי זְכוּרֹן בְּעֶלְמָא דְאַתִּי, כִּי
 עָשָׂה עֵינַי שֶׁל מַעְלָה כְּעֵינַי שֶׁל מַטָּה, וְנִדְמָה לוֹ כְּאִלּוּ הִכַּל הַפְּקָר,
 חֵס וְשָׁלוֹם, שֶׁעַל כֵּן הַגּוֹנֵב מִשְׁלֵם כֶּפֶל (בְּבֹא קָמָא עַט ע"ב). וְלִפְעָמִים
 מִשְׁלֵם גַּם אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה, כְּשֶׁגּוֹנֵב וְטוֹבַח שׁוֹר וְשָׂה, כִּי שׁוֹר
 וְשָׂה הֵם הַבְּהֵמוֹת שֶׁעוֹשִׂים מֵהֵן צִיצִית וְתַפִּילִין, וְכִשְׁאָדָם פּוֹגֵם
 בָּהֶן, עַד שֶׁמִּתִּיר לְעֲצָמוֹ לִגְנוֹב אוֹתָם, עוֹנֵשׁוֹ חֲמוֹר מְאֹד לְשָׁלֵם
 גַּם אַרְבָּעָה וַחֲמִשָּׁה, וּבַתְּחִלָּה נִדְמָה לְאָדָם שֶׁמְרוּיַח בַּגְּנֻבָתוֹ,
 אֲבָל לְבִסּוֹף מִשְׁלֵם מַחִיר גְּבוּהָ מְאֹד, וְלִכְּן בַּתְּחִלָּה "וְהִיָּה לָךְ
 לְאוֹת עַל יָדֶךָ", שֶׁפְּרֻשִׁיּוֹת הָאֲמוּנָה תְּהִינָה קְשׁוּרוֹת עַל יָדֶיךָ,
 וְיִזְכִּירוּ לָךְ שֶׁהֵיָד שֶׁלָּךְ קְשׁוּרָה אֶל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ
 בָּאִים רַק מִמֶּנּוּ יִתְבָּרֵךְ לְבַד, וְאַחַר כֵּן תִּזְכָּה "וְלִזְכָּרוֹן בֵּין
 עֵינֶיךָ" שֶׁתִּקְנֶה לָךְ מֵדַת "טוֹב עֵינַי", וְתִרְכַּשׁ לָךְ זְכוּרֹן בְּעֶלְמָא
 דְאַתִּי, כִּי עַל יְדֵי שֶׁתִּסְתַּכַּל עַל הַטּוֹב שֵׁישׁ בְּכָל דְבָר, וְתִצְפֶּה
 לְרֵאוֹת הַטּוֹב אֲצֶל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, עַל יְדֵי זֶה לֹא יִמוּשׁ זְכוּרֹן

עֲלָמָא דְאֵתִי מִמַּחֲשָׁבוֹתֶיךָ, וַיְהִיֶּה אֹרֹךְ אֱלֻקוֹתוֹ יִתְבַּרְךָ מֵאִיר
לְפָנֶיךָ תָּמִיד.

על ידי טְהַרַת הָעֵינַיִם זֹכִים לְזַכְרוֹן בְּדַבְרֵי תּוֹרָה
וְכָל זֶה יָבִיא אוֹתָךְ אֶל דְּבָקוֹת הַתּוֹרָה, עַד שְׁיִהְיוּ דַבְרֵי תּוֹרָה
קְבוּעִים בְּזַכְרוֹנְךָ, וְכִמוֹ שְׁכָתוּב "לְמַעַן תִּהְיֶה תּוֹרַת ה' בְּפִיךָ",
כִּי עַל יְדֵי מִדַּת "טוֹב עֵינַיִן", זֹכִים לְזַכְרוֹן בְּעֲלָמָא דְאֵתִי, שֶׁהוּא
זְכוֹר בַּתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, שֶׁהֵרִי הַתּוֹרָה אַחַדוֹת אֶחָד עִם הַקְּדוּשָׁה
בְּרוּךְ הוּא, וְכִמוֹ דְאֵיתָא בְּזֵהָר (אַחֲרֵי עַג ע"א): 'קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא
וְאוֹרִיתָא חַד הוּא' (הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא וְהַתּוֹרָה הֵם אֶחָד), וּבְפָרְט כְּשֶׁאֵדָם
זֹכֶה לְשִׁמּוֹר עֵינָיו מִכָּל רַע, וּמִסְתַּכֵּל רַק בְּדַבְרֵי טוֹבִים, זֹכֶה
לְזַכְרוֹן נִפְלָא בְּדַבְרֵי הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה, וְכִמוֹ שְׁכָתוּב (בַּמִּדְבָּר טו):
"וְלֹא תִתּוֹרוּ אַחֲרֵי לְבַבְכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם וְכוּ', לְמַעַן תִּזְכְּרוּ"
וְגו', כִּי שׁוֹרְיָנֵי דְעֵינָא בְּאַכְנֻתָא דְלִבָּא תְלוּי (עֲבוּדָה זָרָה כ"ח): מֵאוֹר
הָעֵינַיִן תְלוּי בְּהִבְנַת הַלֵּב (עֵינַיִן שֶׁם בְּפִרוּשׁ תּוֹסֵפּוֹת), וְעַל יְדֵי שִׁישׁ לְאָדָם
טְהַרַת הָעֵינַיִם וְטְהַרַת הַלֵּב, דַּבְרֵי תּוֹרָה נַחֲקָקִים בְּזַכְרוֹנוֹ
וּנְשָׁמְרִים בְּקַרְבוֹ.

שמירת העינים של רבי עובדיה יוסף זצ"ל

וספר מוהרא"ש נ"י, ששאלו את הגאון הקדוש רבי עובדיה יוסף זצ"ל, איך זכה לזכרון נפלא כזה בדברי תורה, עד שהיו כל ספרי שאלות ותשובות של הראשונים והאחרונים שגורים בפיו, ואמר להם בתמימות, מחמת ששמר מאד על עיניו, והיה מקים את הפסוק (איוב לא): "ברית כרתי לעיני ומה אתבונן על בתולה", לכן זכה לכל זה. וספרו עליו, שפעם הלך עם אשתו לעשות קניות, ובעת שהיתה אשתו עוסקת בקניות, היה מתעמק בדברי תורה, ובינתיים הגיעה אשתו ושאלה אותו איזו שאלה, ולא תפס שזוהי אשתו, וכשחזרה ושאלה כמה פעמים אותה שאלה, הסתובב ושאל מישהו שעמד על ידו: "מה היא רוצה? מה היא רוצה?" כי לא תפס כלל שזוהי אשתו...

המגיד הבטיח למרן ה"בית יוסף" ז"ל שימות על קדוש ה'

גם ספר מוהרא"ש נ"י, שרבי עובדיה יוסף זצ"ל נשאל אודות המובא בספר הקדוש 'מגיד מישרים' (פרשת מקץ), שהמגיד הבטיח למרן ה"בית יוסף" ז"ל שימות על קדוש ה', ולכאורה לא מצינו שמת ה"בית יוסף" על קדוש ה', ובמה נתקיים דברי המגיד? וענה ואמר רבי עובדיה זצ"ל: "מה אתה חושב?

לְלַמַּד תּוֹרָה בְּהַתְמַדָּה כְּזֹאת כְּמוֹ שְׁלַמַּד הַ"בֵּית יוֹסֵף" ז"ל,
וּלְאֲסוּקֵי שְׁמַעְתָּתָא אֲלִיבָא דְהַלְכָתָא, וּלְכּוֹנֵן לְאַמְתָּה שֶׁל תּוֹרָה,
אֵין זֶה מְסִירַת נֶפֶשׁ עַל קְדוּשַׁת ה'?! זֶה לּוֹקַח מְסִירוֹת נֶפֶשׁ
עֲצוּמָה מְאֹד, וּבּוֹדָאי בְּזֶה נִתְקִים אֲצֵל הַ"בֵּית יוֹסֵף" ז"ל מִיָּתָה
עַל קְדוּשַׁת ה'....

הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה מוֹפְתִים עַל יְדֵי בְעָלֵי הַפּוֹסְקִים
וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י, שְׁבֻזָּה מוּכָבָּיִם דְּבָרֵי רַבְּנּוּ ז"ל (לְקוּטֵי מוֹהֲרָן
חֶלֶק ב' סִימָן מא), שְׁלִפְעָמִים הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עוֹשֶׂה מוֹפְתִים עַל יְדֵי
בְעָלֵי הַפּוֹסְקִים, וְכִמוֹ שְׁכָתוּב (דְּבָרֵי הַיָּמִים א טז): "מוֹפְתֵינוּ וּמְשַׁפְּטֵי
פִּיהוּ", שְׁעַל יְדֵי 'מְשַׁפְּטֵי פִּיהוּ', שְׁפּוֹסֵק שְׁיִהְיֶה כֵּךְ, נַעֲשֶׂה
מוֹפֵת, כִּי מַחְמַת שְׁנַתְקַבֵּל לְבַעַל פּוֹסֵק, וְכִשְׁפּוֹסֵק בְּאֶסּוֹר וְהִתֵּר
וְכִיּוֹצֵא, מְקַבְּלִין דַּעְתּוֹ, כְּמוֹ כֵּן כִּשְׁפּוֹסֵק בְּאִיזָה עֲנִין, מְקַבְּלִין
דַּעְתּוֹ, וְנַעֲשִׂין מוֹפְתִים עַל יְדוֹ, עֵינֵן שָׁם. כִּי כַח זֶה בָּא מַעֲצָם
מְסִירוֹת נֶפֶשׁ בְּלִמּוּד הַתּוֹרָה, לְאֲסוּקֵי שְׁמַעְתָּתָא אֲלִיבָא
דְּהַלְכָתָא, וּלְכּוֹנֵן הַהֲלָכָה לְאַמְתָּה שֶׁל תּוֹרָה, שְׁדָּבַר זֶה דּוֹרֵשׁ
מְסִירַת נֶפֶשׁ עֲצוּמָה, וּבִשְׂכַר זֶה נִמְסַר לָהֶם כַּח לְפַעַל מוֹפְתִים
בְּעוֹלָם, וּלְשִׁדְד הַטָּבַע, זֶה לְעֻמַּת זֶה שְׁשָׁכְרוּ טְבָעָם וּמְסָרוּ
נֶפֶשָׁם עַל דְּבָרֵי תּוֹרָה.

עיניהם הצופיות של בעלי התורה האמתיים

וספר מוה"רא"ש נ"י, שד"רכו של הגאון הצדיק רבי עובדיה יוסף זצ"ל, היה לקבל קהל רק ביום ששי על כמה שעות, כדי שלא יצטרך לבטל מלמודו ומהתמדתו כל השבוע, ויוצא מן הכלל היה חתן ביום חפתו, שהתירו לו להכנס גם באמצע השבוע לקבל ברכתו, ופעם טכס איזה בחור עצה לקבל ברכת הצדיק שלא בעונתו, שהכניס פתק אצל הגבאי עם שמו ושם של בחורה, כדי שיהיה נראה כחתן ביום חפתו, וכך יועיל לקבל ברכת הצדיק, אבל מה נדהם כשבא לפני הצדיק, והסתכל רבי עובדיה זצ"ל על הפתק, וענה ואמר לו בתמימות כמה פעמים, "אבל כלה אני לא רואה, כלה אני לא רואה...", כי גדל כחם של בעלי פוסקים, שעיניהם פתוחות על ידי זכרון התורה הקדושה, ורואים מה שאין אחרים רואים כלל. והשם יתברך יזכנו לקשר עצמנו אל התורה הקדושה באמת, ונזכה לזכרון בעלמא דאתי, לזכר ממנו יתברך בכל עת, עדי נזכה לעלות ולהכליל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם, אמן ואמן.

שיחות מוהרא"ש על פְּרַשַׁת בא

בְּהִגִּיעַ שַׁבַּת פְּרַשַׁת בא, רָגִיל מוהֲרַא"ש נ"י לְעוֹרֵר הַרְבֵּה עַל עֲנִיָּן יְצִיאַת מִצְרַיִם, שְׁשִׁיף לְאָדָם בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת וּבְכָל שָׁעָה, שֶׁהָרִי כָּל הַגְּלִיּוֹת וְכָל הַצָּרוֹת שְׁעוֹבְרוֹת עַל הָאָדָם נִקְרְאוֹת עַל שֵׁם מִצְרַיִם, עַל שֵׁם שְׁמִצְרַיִן לְיִשְׂרָאֵל (בְּרֵאשִׁית רַבָּה פְּרָשָׁה טז סִימָן ד), וְחֶלֶק עֲקָרִי מִן הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, לְהֶאֱמִין שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹצִיא אוֹתָנוּ מִכָּל צָרוֹתֵינוּ, וְגוֹאֵל אוֹתָנוּ מִכָּל גְּלוּיּוֹתֵנוּ, וְהֵנָּה אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים בְּאִיזוֹ עֵת צָרָה וְצוּקָה, חֶסֶד וְשָׁלוֹם. וְהֵנָּה הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹצִיא אוֹתָנוּ לְרוּחָהּ, וְזֹאת עֵקֶר הַתַּחֲזִיקוּתֵנוּ וְנִחְמַתֵּנוּ בַּתּוֹךְ כָּל צָרוֹתֵינוּ, שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּוֹדָאֵי, בְּלִי שׁוֹם סֶפֶק, יוֹצִיא אוֹתָנוּ מֵהֶם, וְעֲלִינוּ לְחֵבֶר וּלְקֶשֶׁר אֱמוּנַת יְצִיאַת מִצְרַיִם לְאֱמוּנַת הַיְחוּד, וְכִמוֹ שֶׁאֲנַחְנוּ מְאֲמִינִים בְּבוֹרָא עוֹלָם, אֶחָד יָחִיד וּמְיֻחָד, עֲשָׂה, וְעוֹשֶׂה, וְיַעֲשֶׂה אֶת הַכֹּל, כְּמוֹ כֵּן אֲנַחְנוּ מְאֲמִינִים שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹצִיא אוֹתָנוּ מִכָּל צָרוֹתֵינוּ, וְיִגְאֵל אוֹתָנוּ מִכָּל גְּלוּיּוֹתֵנוּ, וְשִׁתִּיחֶן אֱמוּנָה אַחַת, וְכִמוֹ שְׁמִצְרַיִם שֶׁחֲכָמֵינוּ הַקְּדוּשִׁים, חִבְּרוּ שְׁנֵיהֶם יָחַד, וְקִבְּעוּ מִצּוֹת זְכוּרָה

יציאת מצרים, הכתובה בפרשת "ויאמר", במצות קריאת שמע, שבשעה שאנחנו אומרים בפה מלא יחוד ה', שמע ישראל הוי"ה אלקינו הוי"ה אחד, תכף ומיד אומרים, אני הוי"ה אלקיכם אשר הוצאתי אתכם מארץ מצרים להיות לכם לאלקים, והיא מצות עשה, לזכר יציאת מצרים בכל יום, בקר ופרב, וכמו שכתוב (דברים טז, ג) למען תזכר יום צאתך מארץ מצרים כל ימי חייך, ואמרו חכמינו הקדושים (ברכות יב ע"ב), ימי חייך, הימים, כל ימי חייך, לרבות הלילות, כי זה דבר ההווה תמיד, שהקדוש ברוך הוא מוציא אותנו מכל מצרינו, והיא חלק עקרי מן האמונה הקדושה, ועל ידי אמונה זאת, אדם נגאל מכל צרותיו.

ואמר מוהרא"ש נ"י, שהעקר לזכר שהיציאה ממצרים תלוייה ביציאת הדבור מן הגלות, שהפה יתחיל לשיח ולדבר אל הקדוש ברוך הוא, ועל ידיו נגאלים מכל הצרות, כי במצרים, היה תקף מצר המוחין בקשי שעבוד, שלא יכלו להכיר את ה', על ידי פרעה מלך מצרים, פרע"ה, אותיות פ"ה ר"ע, הינו פגם הדבור, לדבר לשון הרע ורכילות, דבורי מחלוקות ושנאות, וסתם לפטפט דברים בטלים, העקר לא לדבר אל הקדוש ברוך

הוא, והיציאה ממצרים היתה על ידי פסח לה', אותיות פה סח לה', לפתח הפה ולהתחיל לדבר אל הקדוש ברוך הוא, כי זוהי הדרך היחידית לצאת ממצרי וצמזומי המוחין, להתחיל לדבר אל השם יתברך, ולפרש כל שיחתו לפני השם יתברך בתמימות ובפשיטות גמורה, ולספר לו יתברך כל אשר עובר עליו מבית ומבחוץ, הן אשר סובל מפרעה ומעבדיו, שהם כלליות התאוות הרעות המתגברות בראש כל חוצות, והן אשר עובר עליו מצד עצמו, מכל המדות רעות המתגברות עליו בכל עת, ולא ימנע מלספר שום דבר אליו יתברך, רק יפרש לפניו יתברך כל דבר בפרטי פרטיות, ויבקש ממנו יתברך, עזר וסיוע להתגבר על יצרו, ולכונן כל מדותיו אל עבודת השם יתברך.

נמצא, שבכל יום, אדם עסוק ביציאת מצרים, כי בכל עת שמפרש שיחתו לפני השם יתברך, ומצפה ומיחל לעזרתו יתברך, שיעזרהו על דבר כבוד שמו, להיות איש כשר באמת, הרי הוא בדרך יציאתו ממצרים, לצאת מגלות התאוות והמדות רעות, ולהגיע לידי קבלת התורה, שזוהי תכלית יציאת מצרים, וכמו שכתוב (שמות ג, יב): "בהוציאך את העם

ממְצָרִים תַּעֲבֹדוּן אֶת הָאֱלֹקִים עַל הָהָר הַזֶּה", וְעַל יְדֵי שְׂמֵחֹזֶק
אֲמוֹנָתוֹ בִּיצִיאַת מִצְרַיִם, זֹכָה לְרֵאוֹת יְשׁוּעַת ה' בְּכֹל עֲנִיָּן.

וְלִכֵּן בְּהִגִּיעַ פְּרֶשֶׁת בּא, הִקְרִיאָה מְעוֹרְרַת הַזְּמַן, לְהִרְגִישׁ מְעִין
קִדְשַׁת חַג הַפֶּסַח, וְרֵאוֹי לְאָדָם לְהִתְעוֹרֵר לְקִיּוֹם פֶּסַח הוּא לֵה',
וְלַעֲשׂוֹת הַתְּחִלָּה חֲדָשָׁה בְּפִתִּיחַת פִּיּוֹ בַתְּפִלָּה וּבַהוֹדָאָה אֶל
הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, וּבְזֶה תִּתְחַזֵּק אֲמוֹנָתוֹ לְצַפּוֹת וְלְרֵאוֹת בְּכֹל הַנְּסִיּוֹת
וְהַנְּפִלְאוֹת שֶׁרָאוּ נַשְׂמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּעַת יְצִיאָתָם מִמִּצְרַיִם, וַיִּתְקִיּוּ
בּוֹ מִקְרָא שְׂפָתוֹב (מִיכָה ז', טו), כִּימִי צִאתְךָ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנִי
נִפְלְאוֹת, אֲשֶׁרִי הִמְחִכָה וּמִגִּיעַ.

הַזְדַּמְנוּת נִפְלְאָה!

”הַמְשַׁתְפָּטֵף בְּהַדְפָּסַת ”אֲשֶׁר
בַּנְּחָל”, (אף כַּמָּוָה אֲנָשִׁים בְּנִחָד), יִזְכֶּה
לְיִשׁוּעָה בְּכֹל עֲנִין שִׁיֶּצְטָרֵךְ...”

(כ"ק מרן מוהר"א ש"ש ל"ט"א)

לְנִטְיִילַת חֵלֶק בְּהַדְפָּסַת הַפְּרָכִים
הַקְדוּשִׁים שֶׁל 'אֲשֶׁר בַּנְּחָל':

052-7622316